

Sentencja

- 1) Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej (pierwsza izba) z dnia 28 września 2011 r. w sprawie F-13/10 De Nicola przeciwko BEI zostaje uchylony w zakresie, w jakim oddalono w nim żądania Carla De Nicolì stwierdzenia nieważności decyzji komisji odwoławczej Europejskiego Banku Inwestycyjnego (EBI).
- 2) W pozostałym zakresie odwołanie zostaje oddalone.
- 3) Skarga wniesiona przez C. De Nicolę do Sądu do spraw Służby Publicznej w sprawie F-13/10 zostaje oddalona.
- 4) C. De Nicola pokrywa własne koszty oraz połowę kosztów poniesionych przez EBI zarówno w postępowaniu przed Sądem do spraw Służby Publicznej, jak i w niniejszej instancji.
- 5) EBI pokrywa połowę własnych kosztów poniesionych zarówno w postępowaniu przed Sądem do spraw Służby Publicznej, jak i w niniejszej instancji.

(¹) Dz.U C 25 z 28.1.2012.

**Skarga wniesiona w dniu 17 lipca 2013 r. —
Chatzianagnostou przeciwko Radzie i in.**

(Sprawa T-383/13)

(2013/C 313/51)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Antonios Chatzianagnostou (Serres, Grecja)
(przedstawiciel: Ch. Makris, adwokat)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej, Eulex Kosovo, Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

Skarżący wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności w całości, po pierwsze, decyzji dyrektora EULEX Kosovo z dnia 10 maja 2013 r., zatytułowanej „Decyzja ostateczna w postępowaniu dyscyplinarnym 2/2013”, doręczonej skarżącemu w dniu 16 maja 2013 r., a po drugie, decyzji dyrektora EULEX z dnia 10 maja 2013 r., zatytułowanej „Decyzja ostateczna w postępowaniu dyscyplinarnym 6/2013”, doręczonej skarżącemu w dniu 16 maja 2013 r.;
- uwolnienie skarżącego od wszelkich zarzutów dyscyplinarnych podniesionych przez EULEX przeciwko niemu;

- nakazanie EULEX przekazania skarżącemu w ramach niniejszego sporu kopii wszystkich dokumentów zawartych w aktach postępowania dyscyplinarnego, które go dotyczą;
- obciążenie pozwanych kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi, skarżący podnosi pięć zarzutów.

- 1) Zarzut pierwszy oparty na naruszeniu istotnych wymogów proceduralnych, z uwagi na całkowity brak uzasadnienia w zaskarżonych aktach oraz z uwagi na naruszenie art. 296 TFUE i ogólnych zasad prawa państw członkowskich Unii Europejskiej, zgodnie z którymi wszystkie akty administracyjne wywołujące niekorzystne skutki dla podmiotu prawa powinny być uzasadnione w sposób wystarczający, pełny i szczegółowy. W niniejszej sprawie skarżący podnosi, że zaskarżone akty są pozbawione jakiegokolwiek uzasadnienia, mimo iż uzasadnienie takie jest z prawnego punktu widzenia niezbędne i obowiązkowe.
- 2) Zarzut drugi oparty na naruszeniu przez pozwanych w zaskarżonych aktach wielu aspektów prawa do obrony skarżącego, wynikającego z EKPC i ogólnych zasad prawa państw członkowskich UE. W ramach dotyczącego go postępowania dyscyplinarnego 6/2013 prowadzonego przez EULEX, została mu wymierzona sankcja dyscyplinarna za popełnionego przez niego działania, w przedmiocie którego nie został nigdy poproszony o podjęcie obrony i w odniesieniu do którego nie stworzono mu nigdy możliwości przedstawienia wyjaśnień. Ponadto skarżący został pozbawiony prawa do nieograniczonego, szybkiego i skutecznego dostępu do pomocy prawnej czy też możliwości prowadzenia bez utrudnień obrony przez wybranego przez niego adwokata, odpowiednio przygotowanego i w pełni poinformowanego o zarzutach dyscyplinarnych postawionych skarżącemu w ramach EULEX.
- 3) Zarzut trzeci oparty na wypaczeniu okoliczności faktycznych w zaskarżonych aktach. Skarżący twierdzi, że drugi zaskarżony akt został wydany na podstawie założeń i w oparciu o sprzeczne i niepełne uzasadnienie z naruszeniem domniemania niewinności i prawa do nieoskarżania samych siebie. Ponadto rzeczony akt zawiera błąd, gdyż nie uznaje, iż skarżący popełnił usprawiedliwiony błąd co do prawa lub dlatego że nie uznaje on przynajmniej okoliczności łagodzących wynikających z aktywnej współpracy i skruchy skarżącego.
- 4) Zarzut czwarty oparty na naruszeniu art. 19 paktu praw obywatelskich i politycznych, art. 10 EKPC, art. 15 TFUE, rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2010 r. (¹), dyrektywy 2003/98/WE Parlamentu Europejskiego o Rady z dnia 17 listopada 2003 r. (²), a także art. 41 i 42 Karty praw podstawowych UE. Zaskarżone decyzje dyrektora EULEX, które zatwierdzają sankcje dyscyplinarne zaproponowane wobec skarżącego naruszają prawo w zakresie w jakim, w przeciwnym razie powinny one uwzględnić skargi wniesione przez skarżącego o uchylenie rzeczonych sankcji w szczególności z uwagi na naruszenie wyżej przywołanych przepisów dotyczących prawa dostępu skarżącego do akt dwóch postępowań dyscyplinarnych wszczętych przeciwko niemu w ramach EULEX.

5) Zarzut piąty oparty na naruszeniu w zaskarżonych aktach zasad proporcjonalności i słuszności w związku z nałożeniem sankcji dyscyplinarnych na skarżącego.

(¹) W sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji.

(²) W sprawie ponownego wykorzystywania informacji sektora publicznego.

Skarga wniesiona w dniu 29 lipca 2013 r. — Kėdainių rajono Okainių ŽŪB i in. przeciwko Komisji i Radzie

(Sprawa T-386/13)

(2013/C 313/52)

Język postępowania: litewski

Strony

Strona skarżąca: Kėdainių rajono Okainių ŽŪB (Rejon kiejdański, Litwa) i 134 inne przedsiębiorstwa i osoby (przedstawiciel: adwokat I. Vėgėlė)

Strona pozwana: Komisja Europejska i Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uznanie skargi za dopuszczalną;
- stwierdzenie, na podstawie art. 263 TFUE, nieważności decyzji wykonawczej Komisji C(2012) 4391 wersja ostateczna z dnia 2 lipca 2012 r. zezwalającej na przyznanie uzupełniających krajowych płatności bezpośrednich na Litwie za rok 2012 [zgłoszonej pod numerem K(2012) 4391];
- stwierdzenie, na podstawie art. 277 TFUE, niemożności stosowania art. 132 ust. 2 ostatni akapit rozporządzenia (WE) nr 73/2009, który reguluje uzupełniające krajowe płatności bezpośrednie i płatności bezpośrednie i zgodnie z którym „[c]ałkowite bezpośrednie wsparcie, jakie może zostać przyznane rolnikowi w nowym państwie członkowskim po przystąpieniu w ramach odpowiednich płatności bezpośrednich, wraz z wszystkimi uzupełniającymi krajowymi płatnościami bezpośrednimi, nie przekracza poziomu wsparcia bezpośredniego, jakie przysługiwałoby rolnikowi na mocy odpowiadającego systemu płatności bezpośrednich mającego zastosowanie w tym czasie w państwach członkowskich innych niż nowe państwa członkowskie, od roku 2012, z uwzględnieniem zastosowania art. 7 związku z art. 10”;
- stwierdzenie, na podstawie art. 277 TFUE, niemożności stosowania sformułowania „z uwzględnieniem wszelkich zmniejszeń zastosowanych na mocy art. 7 ust. 1” zawartego w art. 10 ust. 1 rozporządzenia nr 73/2009, który określa szczególne zasady dotyczące modulacji w nowych państwach członkowskich;
- obciążenie pozwanych wszystkimi kosztami postępowania poniesionymi przez stronę skarżącą, które zostaną udowodnione przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1) Zarzut pierwszy dotyczący braku uzasadnienia i braku podstawy decyzji wykonawczej Komisji C(2012) 4391 wersja ostateczna

Decyzja wykonawcza Komisji C(2012) 4391 wersja ostateczna z dnia 2 lipca 2012 r. nie ma uzasadnienia i podstawy, ponieważ brak jest danych wskazujących na to, że w 2012 r. poziom płatności bezpośrednich w nowych i starych państwach członkowskich Unii Europejskiej był jednolity (wyrównany).

2) Zarzut drugi dotyczący tego, że poziom płatności bezpośrednich na Litwie nie odpowiada poziomowi przewidzianemu w akcie przystąpienia oraz poziomowi płatności bezpośrednich w starych państwach członkowskich

Faktyczny poziom płatności bezpośrednich na Litwie nie odpowiada poziomowi przewidzianemu w akcie przystąpienia z dnia 23 września 2003 r. Rozporządzenie nr 583/2004 z dnia 22 marca 2004 r. wprowadziło — z naruszeniem aktu przystąpienia — zmiany w rozporządzeniu nr 1782/2003 określającym pułapy krajowe pomocy rolnej dla nowych państw członkowskich (art. 71c i załącznik VIIIa do rozporządzenia nr 1782/2003).

W 2012 r. poziom płatności bezpośrednich na Litwie wyrażony w procentach nie osiągnął poziomu płatności bezpośrednich w starych państwach członkowskich; w starych państwach członkowskich modulacja ma zastosowanie wyłącznie w odniesieniu do kwot przekraczających 5 000 EUR, co oznacza, że nie wszystkie płatności bezpośrednie przyznane rolnikom w starych państwach członkowskich są modulowane (obniżone) o 10 %, a jedynie te przekraczające 5 000 EUR. W związku z tym nie można twierdzić zasadnie i zgodnie z prawem, że poziom płatności bezpośrednich w starych państwach członkowskich wyniósł w 2012 r. 90 % („100% minus modulacja w wysokości 10 %”). Poziom płatności bezpośrednich w starych państwach członkowskich był wyższy niż 90 %, zważywszy że część kwot nieprzekraczających 5 000 EUR, nie jest modulowana.

3) Zarzut trzeci dotyczący różnicy w kwocie płatności bezpośrednich między Litwą a starymi państwami członkowskimi

Płatności bezpośrednie faktycznie dokonane na rzecz rolników litewskich z budżetu Unii w 2012 r. należą do najniższych i wynoszą mniej niż połowę płatności bezpośrednich dokonanych w starych państwach członkowskich pomimo ich modulacji w wysokości 10 %.

4) Zarzut czwarty dotyczący tego, że art. 10 ust. 1 in fine i art. 132 ust. 2 ostatni akapit rozporządzenia nr 73/2009 oraz decyzja wykonawcza Komisji C(2012) 4391 wersja ostateczna z dnia 2 lipca 2012 r., wydana na podstawie wspomnianego art. 132 ust. 2 ostatni akapit, naruszają akt przystąpienia